

#1/4

Parallel

Art x Music

12-11 —
27-11-2016

Parallel

Parallel is een project van Poppodium NIEUWE NOR dat is ontstaan uit de vraag om jonge beeldende kunst op locatie te presenteren.

In het leven en werk van de deelnemende kunstenaars neemt muziek telkens een verschillende maar belangrijke rol in. Met het project Parallel gaan zij de uitdaging aan om te zoeken naar de grenzen, verschillen en parallellen tussen beide disciplines in hun werk. Door de samenwerking met kunststudenten, scholieren en experts verbonden aan lokale instellingen wordt kennisoverdracht en gezamenlijke ontwikkeling gestimuleerd.

Kunstenaar #1

Joan van Barneveld

Deelnemers #1

Morena Bamberger - MAFAD
Amber Lalieu - MAFAD
Boris Dieleman - MAFAD/
Kunstbende Limburg

Parallel

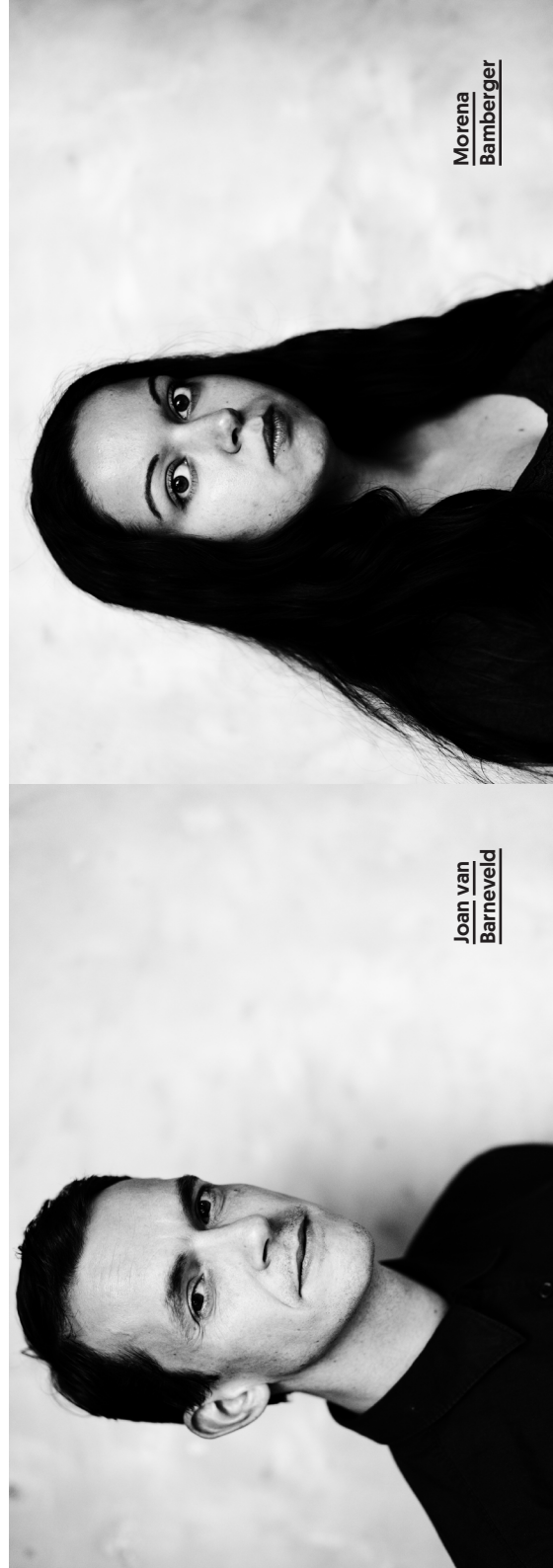
#1

Tijdens de presentatie van de eerste groep deelnemers wordt het werk dat zij hebben gemaakt onder begeleiding van en in samenwerking met kunstenaar Joan van Barneveld bij Poppodium Nieuwe Nor tentoongesteld.

Vanuit de voorkeur van de deelnemers is de groep gevormd. Hun samenwerking werd al snel vanzelfsprekend door hun overeenkomstige en aanvullende persoonlijkheden en interesses.

Het traject van twee maanden zijn de studenten begonnen met een projectweek door geluidskunstenaar Paul Devens bij B32 in Maastricht. Door middel van wekelijks begeleidende gesprekken met Van Barneveld, een atelierbezoek, verschillende groeps-overleggen, mails, onderlinge afspraken, het gezamenlijk bezoeken van openingen, etentjes en geluidsopnames is het traject verder ingevuld.

Linnea Semmerling gaf een theoretische achtergrond aan het gesprek tijdens het atelierbezoek. Tim Rutten en Romy Finke hebben de video en fotoproducties geadviseerd.

Morena
Bamberger

Joan van
Barneveld

Boris
Dieleman

Amber
Lalieu

Wat muziek bij de deelnemers of anderen voortbrengt is het uitgangspunt voor een performance, video, fotoserie en tekst waarin de verhouding tussen beeld en geluid wordt onderzocht.

Morena Bamberger heeft tijdens Parallel gewerkt aan nieuwe nummers; teksten die persoonlijke verhalen onthullen ondersteunt zij met een meeslepend pianospel. Daarnaast wil Morena, geïnspireerd door haar eigen spiritualiteit, de toeschouwer meenemen naar een meer intense dimensie. Door middel van een performance presenteert ze zichzelf tijdens de opening voor het eerst als muzikant aan anderen, vrienden en bekenden. Hiermee wil ze een bestaand beeld of imago veranderen door de inzet van geluid.

Boris Dieleman onderzoekt hoe muziek een persoonlijke uitstraling kan beïnvloeden. Door met een aantal modellen in gesprek te gaan en hun favoriete muziek te draaien creëert hij een ongedwongen sfeer en maakt hij door middel van fotografie hun persoonlijkheid zichtbaar. In een serie analoge portretfoto's toont hij de resultaten.

Amber Lalieu neemt de geluidsopname die zij met Van Barneveld maakte als uitgangspunt voor haar video-werk. In een uur lang samenspel van gitaar en drums herhaalt, vervormt en sleept hun geluid voort. Met de opname in gedachte voegt ze beelden toe die ervaringen van licht, beweging, of oriëntatie vastleggen. Het eindresultaat onderzoekt hoe beeld en geluid elkaar beïnvloeden, aanvullen en veranderen.

Tevens is er een tekst van Joan van Barneveld toegevoegd die de kunstenaar in het afgelopen jaar schreef; een gedachtegang waarin thema's als registratie, publiek, performance, [re] presentatie en beletsel langskomen.

— Door Marjolein van der Loo

Joan van Barneveld

— Het oeuvre van kunstenaar en muzikant Joan van Barneveld bestaat enerzijds uit zijn fysiek werk in de vorm van schilderijen en installaties en anderzijds de muziek die hij maakt met zijn band Teenage Slaves of Satan. Zowel de schilderkunst als zijn werk als muzikant zijn onderdeel van de persona Joan, maar laten zich niet makkelijk met elkaar verbinden. Joan begeleidt binnen Parallel Amber, Boris en Morena, allen kunstenaar in opleiding. Over zijn rol stelt hij dat zijn persoon niet te veel op de voorgrond mag treden. Zijn focus ligt grotendeels bij de kwestie hoe de werken naar het publiek over worden gebracht. Deze moeten uiteindelijk eigen zijn aan de jonge kunstenaars zelf.

— De begeleiding van Joan is een bijna psychoanalytisch proces, waarin hij terugblijkt op zijn eigen ervaring als jonge, beginnende kunstenaar. Hij geeft aan dat hij de studenten probeert te bieden waar- aan hij jaren geleden zelf behoefte had gehad. Hieraan voegt Joan wel toe dat hij deze hulp toen waar- schijnlijk zelf niet aangenomen zou hebben. Ook geeft hij aan dat het zwaartepunt in het project voor hem niet zozeer ligt bij de uiteindelijke werken, maar bij de analyse gedu- rende het maakproces. Hierin is het belangrijk dat ook de 'ruis' rondom het ontwikkelen van een bepaald idee geanalyseerd wordt. Op deze manier kunnen opzichzelfstaande werken worden gecreëerd, zonder dat de toeschouwer zich verliest in een al te versluisd werk. In andere woorden; door de toetsing en ana- lyse gedurende het werkproces van de kunstenaars wordt er gestreefd naar kunst die de toeschouwer raakt.

Boris Dieleman

— Boris is, naar eigen zeggen, niet muzikaal, maar heeft daarentegen wel een grote interesse voor muziek. Vanuit deze interesse heeft hij het idee ontwikkeld om zijn aandacht voor muziek te vertalen naar beeldend werk door middel van het maken muziekportretten. De muziekportretten bestaan uit een reeks analoge foto's gemaakt van mensen luisterend naar muziek. De geselecteerde muziek bestaat uit favorieten van de geportretteerden, die hij verder heeft aangevuld.

— Boris heeft een aantal mensen gevraagd met hem samen naar muziek te luisteren, in gesprek te gaan en op deze manier vervolgens model te staan voor zijn foto's. Middels het maken van de foto's wil hij graag toegang verschaffen tot de meerdere 'zelden' van een persoon. Het humeur en de houding van de geportretteerden kunnen zich, gedurende het samenzijn, ontwikkelen tot geheel afwijkend ten opzichte van het humeur en de houding bij aanvang. Door de afhankelijkheid van de muziek, het tijdstip, de sfeer en de gespreksonderwerpen tijdens de sessies, hoopt hij portretten te schieten die op uiteenlopende manieren de aard van de modellen en de door hun gekozen muziek verbeelden.

Amber

Lalieu

— Gedurende een jamsessie met Joan heeft Amber een opname gemaakt waarin ze een uur lang hetzelfde ritmische patroon drumt. Het langdurig spelen van hetzelfde patroon zorgt dat ze, naar haar zeggen, in een bepaalde flow komt. Op deze manier wordt het drummen een haast spirituele ervaring. Dit probeert Amber te vertalen naar een beeldend werk in de vorm van video.

— Na het opnemen van de drumsessie heeft ze getwijfeld of ze de opname moest terugluisteren. Namelijk, het luisteren naar een opname is nooit hetzelfde als de ervaring tijdens het spelen zelf. Het luisteren naar de audio-opname bracht het gevoel en de ervaring dat ze had tijdens het spelen niet terug. Hierdoor ontstond het idee om het gevoel en de ervaring tijdens het spelen terug te zoeken in beeld. Dit beeld en de opname komen samen in een video. Door redelijk abstracte beelden te gebruiken zoals opnames van de zon probeert ze hetgeen dat ze miste tijdens het terugluisteren van de audio-opname terug te halen. De beelden zijn geselecteerd op basis van een universaliteit, die de vertaling van het gevoel op beeld mede mogelijk zou maken. Deze keuze is tevens gemaakt met de reden dat het geen typische muziekvideo mag worden. Het is hierbij onduidelijk of het beeld de muziek aanvult of vice versa. Typerend aan Amber's werkwijze is dat zij niet werkt vanuit een idee, maar vanuit een gevoel. Dit leidt tot ongetwijfeld verrassend werk.

Morena Bamberger

— Morena omschrijft zichzelf als een dromer, haar dromen vormen tevens haar grootste bron van inspiratie. Spiritualiteit, waaronder astrale projectie waarin concepten als de ziel en het reizen door verschillende dimensies centraal staan, heeft een grote invloed op haar werk. Naast kunstenaar in opleiding is ze tevens songwriter; ze speelt piano, zingt en schrijft sinds een jaar eigen nummers.

— Doorgaans verbindt zij de werelden van kunst en muziek door middel van performances. In het café van poppodium NIEUWE NOR zal zij een geluidperformance uitvoeren. Dit zal echter geen traditionele muzikale opvoering zijn. In haar performance zal ze proberen haar toeschouwers, door geluid in de vorm van stemvibraties en haar fysiek, mee te nemen naar een andere dimensie. Het draait hierbij vooral om haar 'zijn' op het podium. De voorwerpen op het podium zullen haar hoedanigheid en 'zijn' versterken en hiermee een belangrijke rol spelen in haar performance. Haar constante aanwezigheid op het podium zal ervoor zorgen dat conventies als een vooraankondiging of een eind zullen ontbreken. Dit alles resulteert in een enigszins confronterende, spirituele, audiovisuele en zelfs fysieke ervaring bij de toeschouwer.

— Door
Hanna Zwart

From the mirrored cocktail lounge, with love

— By Joan
van Barneveld

The possibility within music / the classical band setup to unify within a song lyrical content/intention and musical-sound-mood while these at the same time seemingly contradict one another [only in first instance], to me is one of the most precious things about [pop] music.[making] . the cocktail of seemingly contradictory intentions makes it the most vital [and somewhat 'precise' / life-like] form of captured energy I know. Putting these elements together within the form of a recorded song for me feels like an alchemical endeavor, it's a combining of elements resulting in a thing which feels alive, remains alive and which will remain unstable[=life] and which can't freeze into a fixed entity [=death] This touches on how, in real life a thought about something/ a wish for somebody put into words can never purely be[live up to] , say, the heart-warming beautiful and positive intention it seems to be. There will always be an audible drone , a distant consciousness of doom, fear, pain etc. , however faint this sound will be[and vice versa]. Music, [a song] in this way can be a deeply realistic distillation of my experience of being 'here, now', as a human being, which is never ever unambiguous. [for purity/ t h e o n e dimensional is an illusion.

I start to believe that in work, the more it is personal it is, the more universal it may be.

Why am I from the very outset of thinking about doing this immediately thinking about light?. Of the visual dimension. And even of how it could be documented. This is connected to my neurosis concerning recording anything I do in music. Why is it so important for me to have this documented? Is it because I hope to take some insight away from analyzing the recording? Is it because in a way it will feel like it didn't happen if I don't record it? Is it exhibitionism.? It wouldn't even make that big of a difference if I would do it completely alone, without recording. There is this camera [in my perception] anyway. In an eventual film the audience would be somewhat ungraspable. Has this recording been made for this audience watching? Has the performance recorded been performed for an audience/ with an imaginary audience in mind ? [answer is yes] I myself too as a performer am missing/ only partly present in this final dynamic of performance/movie/documentation/personal thing-turned inward/ communication-directed outward. A screening/the displacement of the moment/event. [<this is a beautiful thing-as I said before, the magical thing the recording is-] . me shaping myself into this stage persona [my black outfit-showmaster jacket-bare feet-face powder ghost cowboy has a function for myself-makes this image I see in the mirror more in line with how I think I look when there would be no mirror. It also serves as a protective layer between me[- physically]/me [recorded] and an audience. And between me physically and this reflection in the mirror. Maybe the recording also serves as an extra-infinitely more complicating device- allowing me in whatever now I'd find myself at that point to watch a past me [which ideally would be com-

pletely in it's now at the moment the recording was made/also present and absent at the same time], confronting[or not] his[her] mirror image . that ol' mise en abyme. Yeah I think it is this adding of another layer of perception of the whole thing gone down that would explain a large part of why it should be documented.

Another time warp layer and mirror analogy would be this deep dark truthful mirror- function of re-cording/writing-while-trying-to-sidestep-your'self' [your thoughts and will]; the re-creating of this deep dark truthful song. This is something I only recently have come to suspect to be an interesting dimension of music making[the performance, the physical-auditory [visual]transmission of the undying/unfossilizing[<even though it's an impossibility for me to really ever again feel the intention within a song as I did when it first unveiled itself] communicative transmission of a song from performer to audience. This would also be in there.

And ,switching into my human-naïve-wishlist-ambition-modus; how I wish I didn't feel this inhibition making it impossible [?] to just play/sing a song to someone-for someone-just as a human thing to do. A beautiful thing to do, a thing I would love someone to do by all means, to me or to anybody else. So okay; it would be that doing this solo mirror thing, by playing to the mirror [to a mirage of a one [2] man audience] would have me be reborn as someone who doesn't feel this eternal inhibition to play [to show his her real self] to my kids, loved ones and eventually even to anyone in the big bad hostile world.

Plattegrond

1. Amber Lalieu

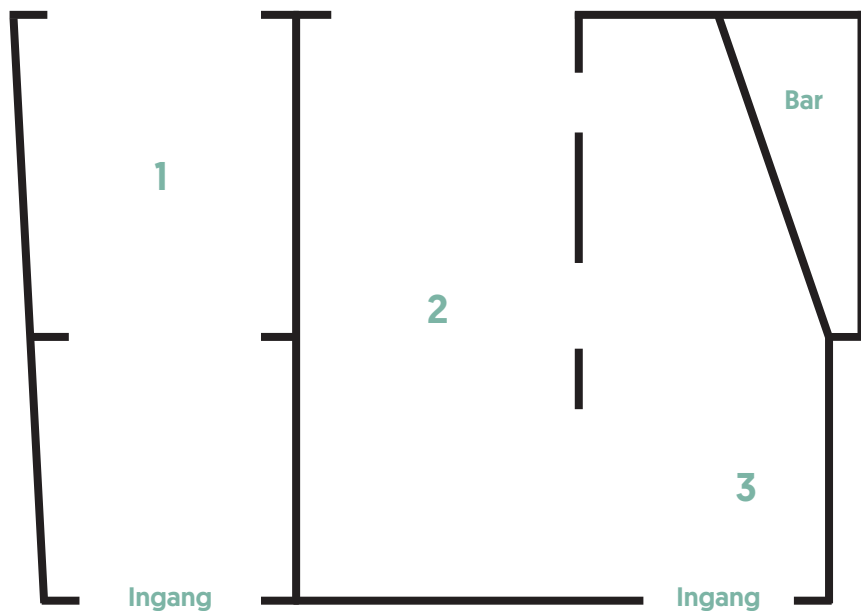
Untitled, 2016,
60 minuten, video

2. Boris Dieleman

Hoos, Gezocht, Fantoom,
Twijfel, Ontkend,
2016, 90 x 125 cm, fotoprint

3. Morena Bamberger

Performance tijdens opening,
12 november 2016

Info

Opening

Zaterdag 12 november
18.00 – 20.00

Morena Bamberger zal de avond beginnen met een performance in muziek en taal waarna Van Barneveld zal vertellen over zijn ervaringen tijdens het project. Boris Dieleman en Amber Lalieu presenteren hun foto en videowerk dat vervolgens een maand in het poppodium geëxposeerd zal blijven.

Openingstijden

De expositie is van 12 tot 27 november geopend en gratis te bezoeken op afspraak en tijdens activiteiten van Poppodium NIEUWE NOR.

Zaterdag 12 november
18.00 – 03.00

Donderdag 17 november
20.00 – 23.30

Zaterdag 19 november
22.00 – 03.00

Donderdag 24 november
20.00 – 23.30

Vrijdag 25 november
20.00 – 23.30

Zaterdag 26 november
22.00 – 03.00

Partners

MAFAD, Kunstbende Limburg,
(H)ear, Stichting Streetart,
Lijstenmaker Lenssen,
Huis voor de Kunsten Limburg,
SCHUNCK*, Videopower en
Homo Ludens.

Parallel wordt mogelijk
gemaakt door Poppodium
NIEUWE NOR, Provincie Limburg,
Gemeente Heerlen en Prins
Bernard Cultuurfonds Limburg.

Met dank aan

Paul Devens, Linnea Semmerling,
Tim Rutten, Romy Finke,
Renan Schulze en Hanna Zwart.

Info - Like - Volg

nieuwenor.nl
facebook.com/parallelheerlen
@parallelheerlen

Contact

Coördinator Parallel
Marjolein van der Loo
marjolein@nieuwenor.nl
+31 (0)6 42392551

Fotografie

Omslag - Joan van Barneveld
P. 05 - Roel Janssen
P. 07 - Joan van Barneveld
P. 09 - Daniel van Hauten
P. 11 - Boris Dieleman
P. 13 - Amber Lalieu
P. 15 - Joan van Barneveld

Ontwerp

Homo Ludens

provincie limburg
gesubsidieerd door de Provincie Limburg

#1